

Sygn. akt IV CNP 67/09

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 6 marca 2008 r., sygn. akt [...]
w sprawie z powództwa B.C. i B.C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta G.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej K.R.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2009 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą**

Uzasadnienie

Powodowie B.C. i B.C. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 marca 2008 r. Zaskarżonym skargą wyrokiem Sąd drugiej instancji oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 września 2007 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta G. o ustalenie, że powodowie wstąpili w stosunek najmu bliżej określonego w pozwie lokalu mieszkalnego. Skarżący wskazali, że szkoda, jakiej doznali na skutek wydania zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego, polega na utracie przez nich prawa najmu tego lokalu. W ramach uprawdopodobnienia poniesionej szkody podnieśli ponadto, że po wydaniu wyroku Sądu Okręgowego interwenient uboczny K. R. (będący dzierżawcą nieruchomości, w której znajduje się przedmiotowy lokal) grozi im eksmisją oraz wzywa do zapłaty odszkodowania za wieloletnie bezumowne korzystanie z nieruchomości. W tym kontekście powodowie wskazali także na brak uprawnień do nabycia lokalu mieszkalnego po preferencyjnych cenach.

W odpowiedzi na skargę strona pozwana domagała się odrzucenia ewentualnie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, a w przypadku nie uwzględnienia tego wniosku jej oddalenia, wnosząc ponadto o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna, gdyż została skonstruowana w wadliwy sposób. Środek ten dotknięty jest licznymi nieusuwalnymi brakami w zakresie zasadniczych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ pkt 3, 4 i 5 k.p.c. Każdy tego rodzaju brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi (por. np. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.)

W skardze nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżony skargą wyrok jest, zdaniem strony skarżącej, niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytoczenie podstaw skargi nie jest równoznaczne ze spełnieniem tego obowiązku i nie może go zastąpić. Oba te wymagania są wyraźnie przez ustawodawcę odróżniane, a zatem muszą być spełnione w sposób niezależny

i odrębny (por. m.in. postanowienie SN z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, niepubl. oraz postanowienie SN z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.).

Skarga nie spełnia ponadto wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów tego szczególnego środka procesowego. W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. wskazano jedynie, sugerując brak możliwości wniesienia skargi kasacyjnej, że ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia uchylenie bądź zmiana tego orzeczenia nie była i nie jest możliwa. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury odniesienie się wyłącznie do wskazanego środka zaskarżenia nie może być uznane za zadośćuczynienie obowiązku wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Na skarżącym spoczywa obowiązek przeanalizowania wszelkich przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę przy wzruszeniu wymienionego wyroku (np. skargi o wznowienie postępowania) i przedstawienia w tym zakresie stosownych wniosków (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17 i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Skarga dotknięta jest jeszcze jedną zasadniczą wadą. W skardze powodowie nie zdołali uprawdopodobnić, iż doszło do wyrządzenia im szkody, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c. Nieskutecznie skarżący powołali się na szkodę, w zakresie, w jakim powstała jedynie możliwość jej powstania w przyszłości. Zarówno eksmisja powodów, jak i zapłata odszkodowania za bezumowne korzystanie z zajmowanego przez nich lokalu, nie miały jeszcze miejsca. Zdarzenia te mogłyby być zatem jedynie wiązane ze szkodą o charakterze hipotetycznym. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury powołanie się na tego rodzaju postać szkody nie czyni zadość wymaganiu przewidzianemu w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Na skarżącym spoczywa obowiązek uprawdopodobnienia, że poniósł on konkretny uszczerbek majątkowy nie zaś, iż uszczerbek taki mógłby wystąpić w przyszłości (por. m. in. postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110 oraz postanowienie

SN z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Jeśli chodzi o uprawdopodobnienie szkody rzeczywistej, a więc uszczerbku, który miałyby już powstać w majątku skarżących, nie można przyjąć, że obowiązek ten został spełniony. Powołanie się w skardze na ten rodzaj szkody ograniczyło się w istocie do stwierdzenia, że powodowie na skutek wydania zaskarżonego skargą wyroku zostali pozbawieni określonych praw związanych z opisanym w pozwie lokalem. W skardze nie tylko nie wskazano wysokości tak określonej szkody, lecz także nie przedstawiono jakiegokolwiek argumentacji świadczącej o tym, że szkoda ta istotnie wystąpiła i miała związek z wydaniem zaskarżonego skargą wyroku. Powołanie się na prawomocne oddalenie powództwa bez przedstawienia dalszej przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda określona przez stronę skarżącą została jej rzeczywiście wyrządzona oraz bez wskazania odpowiednich środków mających uwiarygodnić to twierdzenie samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Należy podkreślić, że nieuwzględnienie powództwa nie może być utożsamiane z wyrządzeniem stronie szkody. Nieuzyskanie przez stronę żądanej w postępowaniu sądowym ochrony prawnej w zakresie danego prawa bądź roszczenia nie zawsze będzie prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego. Konieczne są zatem dalsze szczegółowe wyjaśnienia strony, bez których o uprawdopodobnieniu poniesienia szkody w ogóle mowy być nie może. Stanowisko to zostało już wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m. in. postanowienie SN z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11, postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2008 r., II BP 66/07, niepubl. oraz postanowienie SN z dnia 23 października 2008 r., V CNP 26/08, niepubl.).

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi orzeczono (odpowiednio) na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 k.p.c.